

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ EMILE BERGERAT

Ο ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ... ΤΩΝ ΜΑΝΑΒΗΔΩΝ!...

ΤΑ νειάτα του ο απóstρατος λοχίας Ύκωνθος Πουαλιό ήταν τρομερός στρατιωτικός. Μά και σήμερα ακόμα δεν είχε λιγώτερο φοβερός και άγιος. Μπορεί εξ άλλου, αγαπητοί μου αναγνώστα, να μην είναι φοβερός ένας εξήνταπεντάτης απóstρατος λοχίας, ποιχει δυό ξύλινα πόδια, βγαλμένο τό ένα μάτι κι' ένα σιδερένιο άγκιστρο στή θείσι του ζεβιού χεριού του ;...

Έγώ, άν τόν έδλετα στον ύπνο μου, θά ξυπνούσα τρομαγμένος, θά μουρουρίζα όλα τή ζορία που μ' έμαθε ή γιαγιά της γιαγιάς του πατού μου, τόν καιρό που ήμωνα μικρό, και θά τόν κάτνιξα με τόν άπύχανο. Έπίσης άν ήμωνα περιβολάρης, θά τόν έστηνα για σαάχτρο, στήν κορυφή μιάς κερασιάς, για να τρομάζον τά σπουργίτια στή θοιριά του !...

Σπερθητε λοιπόν τώρα τί άδάμαστη ψυχή έβλεινε στή στήθη του ο άμουσταζος και νεαρός έθελοντής Ύκωνθος Πουαλιό, πρό 47 άριθμής χρονών. Ήταν τότε 18 χρονών, κατατάχτηκε στή σωματοφυλακή του Ναπολέοντος και στή μάχη του 'Αουστεριλς τόσο περιφρονούσε τά όβολία, ώστε ένα άπ' αυτά θεώρησε καλό να του κόψη — έκει κοντά στο γόνατο — τό δεξιό του πόδι !...

Χαιρογελώντας ο ήρωικός φανταράκος, παρακάλεσε τό γιατρό να του κολλήση ένα ξύλινο πόδι στή θείσι του δρατελειάσαντος αληθινού και σάν να μή συνέβη τίποτε τό σοβαρό, έλαβε γά τάλιν μέρος σε όλες τες θουλιές έξοστρατείες του κομοξασομμένου δορωτζήτορος...

Άργότερα, στήν έξοστρατεία της Ρωσίας και μαρός στήν καιομένη Μόσχα άριθμής, δεύτερο δόουλζιο, πιό άγαναχτισμένο άπ' τό πρώτο, τούζοιρε τό ζεβιό του πόδι στο γόνατο άριθμής κι' αυτό. Κι' ο ίδιος ο Ναπολέον θαύμασε τήν άτιμασία του ήρωα έθελοντή, έδωσε διαταγές αώστηρες στους γιατρούς να άνταγιαστήσουν τό καιομένο ποδι με τό πιό κομψό ξυλοπόδαρο, που βρισκόταν διαθέσιμο στες άποθήκες των χειρονογείων, και τόν προβίβασε άμέσως σε ύποδεκαένα...

Μά δεν άργησε να γίνη και δεκαεπτάς, ο άτρομος ύποδεκαεπτάς. Όταν άρχισε ή τραγιθή ύποχώρησις της Ρωσίας, ο Ύκωνθος Πουαλιό έβασε δυό - τρεις φορές τόν αυτοκράτορα από τή κρηγήτά τόν Κοζάκων και σε κάποια σιμπλοκή μαζί του έφαγε μιά τέτοια σπαθιά στο ζεβιό του χέρι, ώστε τού κόπηκε άριθμής στον άγκώνα !...

Ο Ναπολέον τότε, δακρυβρέχτος για τή άφοσίωσή του, πλήρωσε άπό τό ιδιαιτερο ταιείο του τό ξεβόδι της κατοικηνης ενός σιδερένιον άγκιστρού — τό όποιο θ' άνελάμβανε καθήκοντα άριστερας χειρός του Ύκωνθου — και τόν προβίβασε σε δεκαένα !...

Βαθειά σγκρινημένος άπ' τες άστοχασοιές μεγαλοδοφίες ο θουλιός Ύκωνθος, δεν ξεκολλούσε πει άπ' τό πλειρό του Ναπολέοντος κι' έλαβε μέρος σε όλες άκόμα τες ύπόλοιτες μάχες κι' έξοστρατείες...

Όπου έφτασε ή καταραμένη μέρα του Βατερλώ, Πλιά στόν Κιμπρόν, ο φορητά πετοσομμένος δεκαεπτάς, πολεμήσε ήρωικά, άκουσε τήν περιφωμ...εσώδην...εσώδην...εσώδην...εσώδην του στρατηγού του, χαχάνισε σαρκαστικά για τή σεμνότητη έκπληξή τόν τζέντλεμαν Έγγλέζων στο άκουσιμά της, και φώναζε στόν δοκτα τόν Ουέλλιγγτον ειρωνικά :

—Μή σάς ξεφρνιάζε ή λέξι του άρχηγού μου, έξοχώτατε στρατάρχα... Άν και ένε λιγάκι «σύνιν» στήν άνοι, νοστιμοφένει όμως περιφωμα στή...γεύσι !... Σας συνιστώ να δοκιμάσετε !...

Καταγαναχτισμένος ο «σινδρούς δοξς», έγνεψε άμέσως σ' ένα πορβολητή, "Ένα κανόν βρόνητησ άτασία κι' ένα χονδρό όδοούζι χήτησε καταμύοντρα τόν άθυρόστομο δεκαεπτά και τούδγαλε τό δεξιό του μάτι !...

Δεν χρείάζόντουσαν καί περισσοτέρα, για να προβιβασθί άμέσως σε λοχία ο υπεράνθρωπος δεκαεπτάς. Καί καθώς είχε μπει πειά τό νερό σ' αυλάκι, ή καριέρα του ήταν έξασφαλισμένη και σίγουρα ο Ναπολέον σιγά-σιγά θά τόν άνήψωνε και σε στρατηγό...

Δυστυχώς όμως ο Ναπολέον στάδθη ξεδούριστος στήν 'Αγία Ελένη, ειρήνεψε ή Ενρώπη, ήσυχασε ή Γαλλία κι' εύτυχώς — για τόν λοχία Ύκωνθο Πουαλιό — σταμάτησε όριστικά στο γαλιόνι του λοχία...

Γιατί όμως «εύτυχώς» ; Άπλούστατα, γιατί όταν θάρταν να γίνη στρατηγός, δεν θά τού είχαν μείνει ούτε όμοιο πειά για να κοτσάη τες χοιρές του έπωμιδες άπάνω τους.

Άπόστρατος τώρα κι' άπόμαχος, ο «τρομερός» τότε και φοβερός» τώρα Ύκωνθος Πουαλιό, περιφριζόταν κάθε τέλος του μηνός να ταμπολογάη τήν κοντόλιγη σύνταξή του και να διψήη για...άποκατάστασι ! Άρκετά είχε ύποφέρει τόσα χρόνια

στις έξοστρατείες κι' όσο περιφρονούσε κάποτε τόν χάρο, τόσο φοβόταν τώρα τήν άραχλή εργέννηξ ζωή !...

Μιά πειναλέα και πεντάρφανε κοπελίτσα άπομάοισε έπιτέλους να μοιραστή τή σύνταξή του και τες δοξασιμένες πολεμιές του άάρνες — άκατάλλητες, ώστόσο, στήν πεζή πραγματιοτήτητα, για ναύμον και σε στυφάδο άκόμα — κι' όταν ήρθε τό κανονικό και νόμιμο «πλήρωμα του χρόνου», ο άκαταδάμαστος άπόμαχος χάρισε στή Γαλλία τόν έναν φοβαλό και παχουλό...μύλλοντα φαντάρο !...

—Έρεεζ, μεγάλο τ' όνομά σου, αγιέ μου Ύακωθε της Κοιποστέλλας !... Ξεφώνισε ο εύτυχής πατέρας, χαμαρόνοντας με έξοταση τόν μικρούλη του μπέμπη. Άν πετοσοκάρηα έγω σε μπαιτζόλες για να γράσο λοχίας, έτόυτος θά λιανισθί και θά γίνη κιμιάς για να...καταντήση κάποτε σ' άρχιστοράτchio !...

Και τό ζεβιό του μάτι έχρνε δάρηρα θεριά με τόση άφροσύνη, ώστε άνατιλήρωνε και με τό παρατάνο το δεξιό του...επει...

Η στρατιωτιή εκπαίδεσι του μπέμπη άρχισε άπ' τες φασκιές του καλίας. Πριν άκόμη ο άτροπος τρανήσει τή παροπαράδοτα εικτα—μπά και «α—μιά», είχε μάρη να ξεφονήξη βρόντερη τό «παρουσιόσαστε και εέτ' όμοιο όμοιο, τό επύροθ » και τό «έξ' όλοιο λογγη ».

Κι' όταν ο πατέρας του παρίστανε με τό όποιο τόν ήχο της σάλπιγγας και σάλπιζε κοιροσιόσο — σισσι - τιοσοοθ », τότε ως εκ θαυματος άνοιγε παρηθύς ή όρεξη του μπέμπη και νιαούριζε κλαμάρια, ζήτηντας άπ' τή μητέρα του να βυζάξη !...

Πέρασαν άκόμα τρία — τέσσερα χρόνια. Ο πρώην άνόνημος και πολεμοχαρης μπέμπης ήταν γραμμένος τόφο στα μπρούτα τόν άρρένον με τόνομα Λαφρέντιος — Βαρθολομαίος Πουαλιό, κι' ήταν πιό σοστό ξεφτρί στα στρατιωτικά γυμνάσια... που τούζανε σπάτι ο μπαλαράς του.

Με ένα πιλιόρο καιομένο στροβά στο μικρό του κεφαλάκι και ι' ένα βαρό σκουριασμένο όπλο Σασεπλ στόν όμο, έκτελούσε όδες ο λοζληρης στρατιωτιοζός έλιγμυός και βηματιομός, σύμφωνα με τή βρόντερη παραγγέλιμα και τήν άγρυλλη έπιτήρησι του τού μεροφροβερού πατέρα του...

Κι' όταν τελείωναν καιμιά φορά τά έξαπλητικά γυμνάσια, ο άμοιρος πιτοριζός Λαφρέντιος — Βαρθολομαίος έχαφε μινίες άοαρχός, άκούγοντας νυταγμένα τες πολλούς ως θεοφίες περί «μαγειροητιώνων, περί ποιείας κατέναντι του έχθρού και περί σινητήρσης ειδών ιματιοιού και έξαβρόνησας που τούζανε ο μπατζάνι του...

Στά τελευταία, όταν όλα πειά τελείωναν ο πρώιμος νεοσύλλεκτος έσπαρτε τήν άμύθη του — κανένα λουκουμάκι ή μερικές καρποσιές στα πιανά, άναλόγους του ζήλου και τες έπαμείλεις του !—κι' όστρα έτρεχε ξερογρομμένους στήν άνακομισιακά ζεστή και προβωπη μητροκή άγκαλιά, για να ξεκορασιθί άπ' τό ξεβόμαρο...

Και τότε, ο καιοικό-καταγοητισμένος πατέρας του μονολογούσε με λοχιά :

—Νά μου ζήση ο πιτοριζός μου, είνε τετραπέρατος ! Σίγουρα θά γίνη μιά μερα κι' άρχιστοράτchio... Κι' όπως μιλάν ή ιστορία για τόν Μέγα Άλέξανδρο και για τόν Μέγα Ναπολέοντα τόν άρχηγό μου. Έτσι θά μιλήη κάποτε και για τόν γινό μου τόν Μέγα Βαρθολ... τόν Μέγα Λαφρ... φτσοθ !... φτσοθ !... Που να πάθη ο διάολος τά γένεια του νοου... πού βράτνιζε τόν γινό μου !...

Και πρόσθετε πάντα καταγαναχτισμένος :

—Πού δάιμονα τέ βράηκε ο γρονθοσιζής, τέτοια καιογερίστικα όνόματα ;... Μπορει ποτέ ή ιστορία να μιλήη για Μέγα Βαρθολομαίο ή Μέγα Λαφρέντιο ;... Άμα τ' άκούσει κανένας, θά νομίση πως πρόκειτα για κανέναν Ηιζαντινό όσοιμαύριτα, κι' όχι για πολεμοχαρή κι' ήρωϊκό στρατάρχη !...

Άν ξεπαρόνομε λοιπόν αυτό τό όχι και σπουδαίο βαφτιστικό μειονέκτημα, ο γκρινιάρης λοχίας ήταν κατά τά άλλα ένθουσιασμένος άπ' τό γινό του. Και τόσο πολύ μάλιστα, ώστε τόν φαντάζονταν κιόλας έναν κατακτητη περιφωμο, που όδωγούσε πάντα νικηφόρα τά πολυάριθμα στρατεμιά του τόν άνάμισι στους καιουός και στή φρειά τών μαχών...

Μά δεν πρόλαβε ο άμοιρος να διή πραγματιοποιημένο τόνειρο του. Έβδομηντάρης πειά και μεσερός, άρπαζε τυχαία μιά πνευμονία κι' έκλεισε σε λίγες μέρες τό μοναδικό του μάτι, παρδιοντας συγχρόνως και τή ήρωϊκή ψυχή του στόν εδοκλαίχο Παντοδύναμο.

Κι' ο γιούς του, ο Λαφρέντιος — Βαρθολομαίος Πουαλιό, τί άλόγινα κατόπιν ; "Έ, δεν μπαινε βέβαια στή στρατιωτική σχολή του Σάν-Συρ, κι' ότε έγινε ποτέ τόν στρατιωτιοζό, γιατί ή άνάμνησι τών παιδιών του γυμνασιών κλωφώθηκε στή μνήμη του τόσο ζωηρή, ώστε έφτυ-

Έκτελούσε, ώρες ολόκληρες...στρατιωτικούς έλιγμυός!

Έγνεψε ένας έντιμος και...καρπερός οικογενειάρης !...

ΜΙΚΡΑ ΛΙΓΗΜΑΤΑ

TOY ANDRÉ THEURIET

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

Ο πραγματικός τὸ ὄνομα ἦταν «Λά Γζράντζ», ἀλλὰ...

Μὲ τὴ γνώμη τους ὅμως αὐτὴ δὲν συμφωνοῦσαν διόλου ἡ δὴ ἀνημέρες...

Ὅλη τὴν ἐβδόμηδα κεντοῦσαν, γάβανε ἀσπρόροζα ἢ ἐργάζονταν...

Ὅταν μέινανε μονάχες καὶ κίτριες τοῦ σπιτιοῦ ἡ δὴ ἀδερφές...

Εἶπε ὅμως τώρα ἕνας ἐπίτροπος καὶ εὐπόλιτος ἐμπορομανάβης...

στατώσανε ὀλόκληρο τὸ σπίτι, βάλανε κερὰ σ' ὄλα τὰ κανηλέρια...

Ὁ δὴ δύο ξαδέλφους δὲν περιμένα πολλὴ ὄρα μόνου τους...

Ἡ ὄρες τους περνοῦσαν τόσο γλυκά καὶ εὐχάριστα ἔτσι, πὸν δὲν τὴς...

Ὅμως αὐτὸ εἶπε τὸ τέλος τοῦ ζῳουμ... φώναζε ἡ γομφ κίρνα...

Συγχρόνως ὁ θεός, πάντοτε οἰκονόμος, ἔσβινε τὰ κερὰ.

Ὁ δὴ δύο νέοι τάχασαν καὶ ἀφοῦ ζήτησαν συγγνώμην...

Ὅλα τὰ πέρασαν πολλὰ χρόνια. Ὁ θεός καὶ ἡ θεά Μπαλιμὼντ...

ΑΙΔ' ΚΑ ΣΕΡΒΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Δίνει πίσω στὸ παλληκάρη τὸ δαχτυλίδι ἡ κόρη καὶ λέει: — Πάρω...

Ο ΣΚΛΗΡΟΣ ΕΡΑΣΤΗΣ

Κεντοῦσε ἡ Ζέιλνα στὸν κῆπο κάτω, ἐκεῖ κοντὰ στὴν ἀνθισμένη...

— Φάτε ἐσεῖς, μὴ μὲ περιμένετε. Δὲν ἔχω ὄρεξι γιὰ φαί. Ἐγώ...